

سخن نخست

غلامرضا عزیزی

انتشار شماره دوم فصلنامه آرشیو ملی - دست کم برای من - این پیام را دارد که فرصتی جدید برای مطالعات آرشیوی در کشور پدیدار شده است. در واقع تحولاتی که از یک دهه گذشته در خصوص آرشیو در کشور رخ نمود روز به روز به تقویت آرشیو ملی ایران انجامید. از سازمان جدید متولد شده از ادغام سازمان اسناد ملی ایران و کتابخانه ملی ایران گرفته تا ارتقای سطح سازمان جدید تا حد معادل معاونت ریاست جمهوری؛ از تاسیس و راه‌اندازی دوره کارشناسی ارشد اسناد و مدارک آرشیوی و نسخه‌شناسی گرفته تا راه‌اندازی کارشناسی ارشد مطالعات آرشیوی؛ از ارتقای رتبه فصلنامه گنجینه اسناد به علمی ترویجی و علمی پژوهشی گرفته تا تولد دو نشریه آرشیو ملی و تاریخ شفاهی.

از زمان اعلام خبر موافقت کمیسیون محترم نشریات دولتی با انتشار این دو نشریه، همواره متولیان سازمان از آن به عنوان فرصتی برای نمایاندن سطح دانش سازمانی یاد کردند و انتظار آن را داشته و دارند که علاوه بر امکان استفاده از ظرفیت‌های علمی جامعه علمی مخاطب این نشریات، همکاران سازمانی فرصت آن را داشته باشند تا قسمتی از دانش پنهان سازمان را ثبت کرده و به منصفه ظهور بگذارند و فرصت استفاده جامعه علمی و به‌ویژه دیگر همکاران سازمانی را از این فرصت پدید آورده فراهم کنند.

از این رو دست‌اندرکاران نشریه ضمن استقبال از مقالات جامعه علمی کشور، انتظار دارند که کارکنان آرشیو ملی و سایر سازمان‌ها و مراکز اسنادی - با رعایت موازین علمی فصلنامه - نسبت به مستند کردن دانش ضمنی و پنهان سازمان خویش همت گمارند و ضمن مستند کردن آنچه تا کنون به آن دست یافته‌اند و چه بسا فرصت ارائه آن پدید نیامده است، در انتقال دانش و تجربه خویش به نسل‌های آتی قدم بردارند.

وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ

